

Arrest

nr. 270 573 van 28 maart 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 oktober 2021 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 januari 2022 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 4 maart 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, van Turkse nationaliteit, dient op 21 juni 2018 een aanvraag gezinshereniging in en bekomt het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie op basis van haar verwantschap met Mevrouw Ü. A., van Belgische nationaliteit, met wie zij op 17 juli 2017 in het huwelijk trad.

Op 7 januari 2019 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

Naar aanleiding van de vaststellingen van de politie met name dat de verzoekende partij en haar partner uit elkaar zouden zijn, wordt de verzoekende partij op 18 februari 2021 in het kader van artikel 42quater, § 5, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) verzocht haar individuele situatie toe te lichten.

De verzoekende partij legt op 6 april 2021 meerdere stukken voor aan de verwerende partij.

Op 13 oktober 2021 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Dit betreft de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: Ü.

Voorna(a)m(en): M. D.

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: 16.01.1980

Geboorteplaats: Şereflikoçhisar

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewaart het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie op basis van zijn verwantschap met Ü. A. (RR: ...) van Belgische nationaliteit, met wie hij op 17.07.2017 in het huwelijk trad. Betrokkene diende een aanvraag gezinshereniging in op 21.06.2018. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister blijkt immers dat betrokkenen op verschillende adressen woonachtig zijn sinds 26.08.2020. Betrokkene en referentiepersoon bevestigden ook aan de politiediensten dat zij door huwelijksproblemen uit elkaar zijn (cfr. mail politiediensten PZ Neteland dd.24.02.2021). De relatie tussen beiden heeft aldus een einde heeft genomen, hetgeen niet door betrokkene betwist wordt.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Hoewel er op heden nog geen sprake is van een echtscheiding tussen beiden, neemt niet weg dat er geen gezinscel meer is. Huidige beslissing wel degelijk reeds genomen worden (arrest RvV 192 871 dd.29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RvV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr.128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer “het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)”. Er is geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen betrokkene en referentiepersoon.

Om overeenkomstig artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd betrokkene op 18.02.2021 in het kader van artikel 42quater, §5 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten. Immers, overeenkomstig artikel 42quater, §1, derde lid van de zelfde wet dient rekening gehouden worden met de humanitaire situatie van betrokkene. In deze brief kreeg meneer ook de mogelijkheid zaken voor te leggen omtrent de uitzonderingsvoorwaarden die zijn geformuleerd in artikel 42quater §4. De brief werd aan betrokkene betekend op 04.03.2021. Betrokkene legde op 06.04.2021 volgende stukken voor:

- Arbeidscontracten en loonfiches van 2018 tot februari 2021
- Attest hoofdverblijfplaats met volledige historiek
- Attest OCMW dd. 04.03.2021
- Bewijs verzekeraarbaarheid dd. 03.06.2019 bij CM; einde recht op verhoogde tegemoetkoming dd. 19.12.2019, betaaluitnodiging aanvullende verzekering dd. 14.01.2021
- Brief van ACV
- Kopie van Turkse huwelijksakte
- Mail van dhr. Ü. over situatie met zijn echtgenote
- Ontvangst van vakantiegeld 2019 en 2020
- Overzicht 2019 van opbouw aanvullend pensioen en overlijdensdekking bij P. TL, T. PLAN
- Voorstel vereenvoudigde aangifte belastingen 2018 en 2019 (voorlopige berekening)
- Attest aanmelding dd. 17.04.2018 en contract inburgering dd. 24.04.2018

De uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° zijn niet van toepassing bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen.

Voor wat de uitzonderingsgrond zoals voorzien in art. 42quater, §4, 4°: deze lijkt evenmin van toepassing te zijn. Referentiepersoon zou betrokkene ervan verdenken slechts voor verblijfspapieren te zijn gehuwd met haar, Betrokkene stelt dan weer dat mevrouw psychologische problemen zou kennen. Hoe de vork daadwerkelijk aan de steel zit is niet duidelijk, in elk geval kan wel blijken dat op basis van wat voorligt de uitzonderingsvoorwaarde zoals bepaald in art. 42quater §4, 4° niet van toepassing lijkt te zijn.

Wat betreft de uitzonderingsgrond van art. 42quater, §4, 1°. kunnen we stellen dat betrokkene aan deze uitzonderingsvoorwaarde voldoet: betrokkenen zijn minstens 3 jaar gehuwd geweest waarvan eveneens minstens 1 jaar in het Rijk. Echter dient opgemerkt te worden dat nergens uit het dossier kan blijken dat betrokkene heden aan de cumulatieve voorwaarde van art. 42 quater, §4, tweede lid zou voldoen. Uit niets blijkt dus dat betrokkene heden werknemer of zelfstandige zou zijn in België of voor zichzelf en zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Betrokkene blijkt in het verleden tewerkgesteld te zijn geweest, echter blijkt uit het administratieve dossier dat alle tewerkstelling is beëindigd sinds 30.06.2021. Uit het dossier blijkt evenwel dat betrokkene in het verleden recht op had op een uitkering als tijdelijk werkloze, en dit vanaf 05.10.2020. (vaststelling van RVA van recht op uitkering op naam van betrokkene op 02.12.2020). Uit de loonfiches blijkt dat dit omwille van de coronapandemie moet zijn geweest. Het is niet duidelijk of betrokkene sinds zijn einde tewerkstelling in juni 2021 voldeed aan de voorwaarden voor het bekomen van een werkloosheidsuitkering. Dit werd niet verduidelijkt, evenmin kan dit zonder meer worden aangenomen. De DVZ is niet bevoegd om dit vast te stellen, enkel de RVA is daartoe bevoegd. Betrokkene legde daaromtrent niets voor. Nochtans stond in de aan betrokkene betekende brief: "Voor zover er nog geen uitsluitsel werd gegeven met betrekking tot bovenstaand onderzoek, dient u onze dienst zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van alle (relevante) wijzigingen van uw situatie. U dient uw dossier te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van bovenstaand onderzoek / tot aan de ontvangst van de F+-kaart." Het is redelijk te stellen dat betrokkene inmiddels voldoende tijd heeft gekregen om ons van relevante wijzigingen in zijn situatie in kennis te stellen. Of betrokkene op andere bestaansmiddelen kan terugvallen kan evenmin blijken. De bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarden waaraan dient voldaan te zijn vooraleer één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals geformuleerd in 42quater, §4, 1° tot en met 4° in overweging zou kunnen worden genomen, hetgeen in casu dus niet het geval is.

Wat betreft de humanitaire elementen overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij het beëindigen van het verblijfsrecht, kan op gemerkt worden dat de duur van betrokkenes verblijf in België (B19ter dd. 21.06.2018) in verhouding met het verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Uit het dossier en het voorgelegde paspoort met nr.U11436859 blijkt betrokkene de Schengenzone ingereisd te zijn met een toerismevisum met nr. 004095445 afgeleverd door de Zweedse autoriteiten. Vervolgens diende betrokkene op 23.11.2017 een eerste aanvraag gezinshereniging in in functie van referentiepersoon, deze diende echter geweigerd te worden. Verder blijkt betrokkene zijn aanwezigheid op het grondgebied

voor het eerst op 13.08.2014 (cfr. document van de Grensinspectie met nr. BN/3026/14); hij blijkt op 14.08.2014 gerepatrieerd te zijn geweest. Ook in 2015, meer bepaald op 02.06.2015, werd zijn illegaal verblijf in het Rijk vastgesteld. Er kunnen geen rechten geput worden uit illegaal verblijf of aan verblijfsaanvragen die niet tot het verblijfsrecht hebben geleid. Aangezien betrokkene, rekening houdende met zijn vertrek in 2017 uit Turkije, 37 jaar (of zelfs in betrokkene's voordeel rekenend vanaf 2014 gelet in dat jaar voor het eerst informatie omtrent betrokkene is terug te vinden, dan nog steeds 34 jaar) in zijn land van herkomst gewoond heeft, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van herkomst of origine, alwaar hij het grootste deel van zijn leven heeft verbleven, is opgegroeid, aldaar tewerkgesteld is geweest als bediende (cfr. visumaanvragen in het dossier) en wellicht nog heel wat familie en vrienden wonen heeft. Uit niets kan alvast het tegendeel blijken. Ook de leeftijd of gezondheidstoestand van betrokkene lijken geen risico in te houden om terug te keren naar het land van herkomst. Wat de economische integratie betreft werden volgende stukken voorgelegd: arbeidscontracten en loonfiches van 2018 tot februari 2021; Voorstel vereenvoudigde aangifte belastingen 2018 en 2019; ontvangst van vakantiegeld 2019 en 2020; overzicht 2019 opbouw aanvullend pensioen; attest OCMW; brief van ACV. Er kan dus blijken dat betrokkene ruime periodes in het Rijk gewerkt heeft, hetgeen zonder meer een zeer positief element is. Echter, het gehad hebben van een tewerkstelling met bijbehorende bestaansmiddelen (en daarmee gepaard gaande opgebouwde rechten vakantiegeld en pensioenopbouw) is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat dit gegeven volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat heden niet kan blijken dat betrokkene nog enige tewerkstelling heeft en niets werd verduidelijkt met betrekking tot eventuele bestaansmiddelen waar hij op zou kunnen terugvallen. Bij gebrek aan contraindicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijden de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in zijn land van herkomst (opnieuw) kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen alhier samen met zijn ervaringen in het land van herkomst, en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst/origine om aldaar aan de slag te gaan. Met betrekking tot het pensioenoverzicht dient tot slot opgemerkt te worden dat dergelijke rechten niet verloren gaan bij een terugkeer. Er kan geen integratie blijken in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan. Met betrekking tot betrokkene's sociale en culturele integratie in het Rijk, werden een attest hoofdverblijfplaats met volledige historiek dd. 16.03.2021 voorgelegd, een bewijs verzekeraar dd. 03.06.2019 bij CM; brief met betrekking tot het einde van betrokkene's recht op verhoogde tegemoetkoming dd. 19.12.2019, een betaalluitnodiging aanvullende verzekering dd. 14.01.2021 en een attest aanmelding dd. 17.04.2018 en contract inburgering dd. 24.04.2018. Er dient echter te worden opgemerkt te worden dat het hebben van een ziektekostenverzekering in België verplicht is, net als het volgen van een inburgeringstraject. Betrokkene stelt wel dat referentiepersoon hem zou verteld hebben dat hij deze cursus niet diende te volgen, evenwel kan uit de voorgelegde stukken blijken dat betrokkene in 2018 reeds door het daartoe bevoegde agentschap werd gewezen op het verplichte karakter van het integratietraject. Er ligt verder niets voor waaruit kan blijken dat hij daadwerkelijk inmiddels stappen heeft ondernomen. Betrokkene's verklaring dat hij de inburgeringscursus inmiddels zou hebben gevolgd, wordt aldus op geen enkele wijze gestaafd. Voor zover betrokkene met de historiek van hoofdverblijfplaatsen wenst aan te tonen dat hij onderdak heeft, dient opgemerkt te worden dat het hebben van een dak boven het hoofd broodnodig is om een menswaardig bestaan te kunnen leiden. Betrokkene toont bijgevolg met voormelde stukken niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan. Voor wat de gezinssituatie betreft legt betrokkene een kopie van een Turkse huwelijksakte voor. Echter, de relatie tussen betrokkene en referentiepersoon heeft een einde genomen. Verder is er geen blijk van een nieuwe relatie die betrokkene zou hebben aangeknoopt of minderjarige kinderen in het Rijk. Betrokkene zou kortstondig bij een neef hebben gewoond, maar dat is heden niet meer het geval. Bovendien kan niet blijken dat hij met hem een gezinsleven zou beleven die het nemen van huidige beslissing zou verhinderen.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België en een beëindiging van het verblijfsrecht dus niet evenredig of inhumain zou zijn.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. De F-kaart van betrokkene dient gesupprimeerd te worden.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 40bis en 42quater van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. De verzoekende partij voert verder aan dat de bestreden beslissing strijdig zou zijn met de rechtspraak van het Hof van Justitie.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motiveringbestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. ”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

5.

De bestreden beslissing, zijnde een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, werd door verwerende partij genomen omdat men vooreerst stelt dat er sprake is van het gebrek aan een gezinscel.

Verwerende partij verwijst hiervoor naar artikel 42quater, §1, 4° Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. ”

Hier knelt het schoentje al, daar geen van deze voorwaarden op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen (dd. 13.10.2021) van toepassing was: er was geen sprake van een echtscheiding, noch van een einde van de gezamenlijke vestiging. Verzoeker en zijn partner wonen feitelijk immers terug samen sinds de zomer van vorig jaar. Verzoeker heeft zich daar nog niet laten

domiciliëren omdat de woning verkocht werd; eens zij tezamen verhuisd zijn laten zij zich opnieuw samen domiciliëren op hun nieuw adres.

Doch zelfs indien met geen rekening houdt met het gegeven dat de echtgenoten opnieuw terug samenwonen (feitelijk), dan nog maakt verwerende partij een verkeerde toepassing van bovengenoemd wetsartikel. Artikel 42quater, §1, 4° spreekt nl. duidelijk over "OF": er kan een einde worden gesteld aan het verblijfsrecht wanneer het huwelijk is ontbonden OF er geen gezamenlijke vestiging meer is. De gezamenlijke vestiging of gezinscel doelt niet op echtgenoten, maar op andere groepen gezinsherenigers zoals ascendenten en descendenten van Unieburgers.

Het is immers vaststaande rechtspraak (van de RvV én het HvJ) dat de drie beëindigingsgronden opgesomd in artikel 42quater, §1, 4° Vreemdelingenwet overeenstemmen met de hypothesen die het verblijfsrecht initiaal hadden geopend, met name:

- Het huwelijk of het geregistreerd partnerschap;
- Het niet-gelijkgesteld geregistreerd partnerschap;
- Bloedverwanten in opgaande of neergaande lijn.

Dat betekent dat de DVZ géén einde kan maken aan het verblijfsrecht van een echtgenoot of partner die feitelijk gescheiden leeft van de Belg of Unieburger die het kwam vervoegen. Dat kan pas als het huwelijk ontbonden of nietig verklaard wordt en het (al dan niet gelijkgesteld) geregistreerd partnerschap beëindigd wordt. De mogelijkheid om het verblijfsrecht te beëindigen omdat familieleden niet langer gezamenlijk gevestigd zijn (en feitelijk volledig gescheiden leven) is uitsluitend toepasbaar op bloedverwanten in opgaande of neergaande lijn (RvV 16 juni 2016, arrest nr. 169.961).

Ook de volgende rechtspraak in deze zin bevestigt dit standpunt (RvV 24 juli 2014, nr. 127 399):

"2.6. Daargelaten de vraag of er sprake kan zijn van een beëindiging van het verblijfsrecht in geval van echtgenoten die niet langer gezamenlijk gevestigd zijn, gelet op het arrest 121/2013 van 26 september 2013 waarin het Grondwettelijk Hof oordeelde dat artikel 42ter, §1, 4° van de Vreemdelingenwet, om in overeenstemming te zijn met artikel 13, lid 1. van de richtlijn 2004/38/EG, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, zo dient te worden geïnterpreteerd dat de zinsnede "of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer is" niet slaat op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner, wat volgens het Hof ook blijkt uit het gebruik van het woord "of", maar enkel op de andere familieleden die een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging hebben verkregen (overweging B.36.8 in voormeld arrest), interpretatie die gelet op de identieke bewoordingen in artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet ook op deze bepaling lijkt te slaan (zie overweging B.38.4), moet worden vastgesteld dat het loutere feit dat echtgenoten niet meer samenwonen niet kan leiden tot beëindiging van het verblijfsrecht. Overeenkomstig arrest Diatta van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 13 februari 1985 (zaak 267/83) en vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten en is samenwonen niet vereist (RvS 24 april 1994, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Er kan dan ook niet besloten worden tot een gebrek aan een gezamenlijke vestiging omwille van het gegeven dat de verzoeker en zijn echtgenote niet langer samenwonen op hetzelfde adres."

Of ook (RvV 22 juni 2021, arrest nr. 257 053):

"Artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet geeft de mogelijkheid aan de verwerende partij om binnen vijf jaar na de erkenning van het verblijfsrecht een einde te stellen aan het verblijf van het derdelands familielid van een Unieburger (of Belg) in de volgende gevallen:

- Het huwelijk met de Unieburger wordt ontbonden of nietig verklaard;
- Het (al dan niet gelijkgesteld) geregistreerd partnerschap wordt beëindigd;
- Er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Uit het gebruik van het woord 'of' volgt dat het gaat om drie naast elkaar bestaande, onderscheiden uitzonderingsgronden, die overeenkomen met de drie onderscheiden beëindigingsgronden in artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet.

De drie beëindigingsgronden in artikel 42quater, §1 4° van de Vreemdelingenwet stemmen overeen met de hypothesen die het verblijfsrecht initieel hadden geopend, met name:

- Het huwelijk of het gelijkgesteld partnerschap
- Het niet-gelijkgesteld geregistreerd partnerschap
- Bloedverwanten in opgaande of neergaande lijn [...]"

Deze zienswijze van de RvV is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie (zie o.m. HvJ 30 juni 2016, C-115/15, NA, punt 47; HvJ 10 juli 2014, C-244/13, Ogieriakhi, punt 37; HvJ 8 november 2012, C-40/11, lida; HvJ 13 februari 1985, 267/83, Diatta, punten 20-22) en met de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof (zie GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.36.8).

Niettemin heeft verwerende partij, ten onrechte, het verblijf van verzoeker beëindigd omdat (kort!) sprake was van een feitelijk gescheiden leven van zijn echtgenote. Verwerende partij verwijst daarbij nog naar een mail van een politie-inspecteur, waaruit zou moeten blijken dat verzoeker en zijn echtgenote verklaard hebben dat zij hun huwelijk beëindigden omwille van huwelijksproblemen. Het proces-verbaal van deze verklaringen bevindt zich evenwel niet in het administratief dossier! Bovendien stelt deze inspecteur tevens vast dat het om een écht huwelijk gaat, waarbij de echtgenoten samenleven en samen zorgen vooreen klein kind.

Bovendien stelt verwerende partij zélf in de bestreden beslissing dat er geen sprake is van een echtscheiding! Inderdaad, op het ogenblik dat de beslissing werd genomen was de echtscheiding nog niet uitgesproken door de Familierechtbank, doch dit zal thans ook niet meer gebeuren, daar verzoeker en zijn echtgenote zich hebben verzoend en terug samenwonen als echtgenoten én dus afstand hebben gedaan vande echtscheidingsprocedure, (stukken 3 en 4) Zolang het huwelijk niet door een in kracht van gewijsde gegaan rechterlijk vonnis is ontbonden, hebben bestuursinstanties niet het recht zich een oordeel te vormen (HvJ 13 februari 1985, 267/83, Diatta).

Verwerende partij heeft dus duidelijk een verkeerde toepassing gemaakt van het genoemde wetsartikel, terwijl zij nochtans erkent dat het huwelijk van verzoeker en zijn echtgenote nog steeds bestaat!

6.

Verwerende partij kon het verblijf van verzoeker aldus niet beëindigen, gelet op het bovengenoemde.

Louter ondergeschikt, wenst verzoeker het volgende toe te voegen:

Artikel 42quater, §4 Vreemdelingenwet het volgende:

"§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1 ° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

[...]

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, §4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. "

Verwerende partij erkent zélf dat verzoeker aan deze uitzonderingsgrond voldoet, doch stelt onterecht dat hij onvoldoende de cumulatieve voorwaarde uit het tweede lid heeft bewezen.

Verzoeker heeft wel degelijk aangetoond dat hij werkzaam is in het Rijk en voldoende bestaansmiddelen geniet en heeft hiertoe de volgende documenten voorgelegd (deze stukken bevinden zich in het administratief dossier):

- Arbeidscontract en loonfiches van 2018 tot februari 2021 ;
- Attest OCMW dd. 04.03.2021 ;
- Bewijs verzekeraarbaarheid dd. 03.06.2019 bij CM; einde recht op verhoogde tegemoetkoming dd. 19.12.2019; betaaluitnodiging verzekering dd. 14.01.2021;
- Brief ACV;

- Ontvangst van vakantiegeld 2019 en 2020;
- Overzicht 2019 van opbouw aanvullend pensioen en overlijdensdekking bij P. TL, T. PLAN;
- Voorstel vereenvoudigde aangifte belastingen 2018 en 2019 (voorlopige berekening).

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker inderdaad in het verleden heeft gewerkt als werknemer, doch dat zou blijken dat alle tewerkstelling is beëindigd op 30.06.2021.

Dit klopt geenszins.

Verzoeker startte in 2021 immers als zelfstandige, (stuk 5) Hij ontvangt daarbij een nettobedrag van 2.000,00 euro per maand, (stuk 6)

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker geen duidelijkheid heeft verschaft over de laatste maanden (dus nadat zijn werkzaamheden als werknemer gestopt zijn). Op dat ogenblik had hij de bovengenoemde documenten wel reeds voorgelegd; dit werd hem immers gevraagd per schrijven dd. 18.02.2021. Verzoeker is pas zelfstandige sinds de zomer!

Het was niet aan verzoeker zijn om een verandering in zijn situatie te laten weten en zijn dossier te actualiseren, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij beweert. Het is immers aan de DVZ om bijkomende inlichtingen en documenten op te vragen wanneer de reeds voorgelegde documenten niet blijken te volstaan (RvV 15 december 2021, arrest nr. 265578).

Verzoeker heeft alleszins aangetoond dat hij werkzaam is én voldoende bestaansmiddelen geniet. Doch herhaalt dat dit louter ondergeschikt is, daar zijn verblijf hoe dan ook niet kon worden ingetrokken, gelet op hetgeen werd aangehaald onder punt 5.

Verwerende partij heeft dan ook haar motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel geschonden, alsook maakt zij een manifest onjuiste toepassing van artikel 42quater, §1, 4° Vreemdelingenwet.

Het middel is absoluut gegrond."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij eigenlijk de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij voert eveneens de schending aan van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel. Zij legt echter op geen enkele concrete manier uit waarom of op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling en beginselen zou schenden. Dit onderdeel van het enig middel is dan ook niet-ontvankelijk.

De verwerende partij stelt in het determinerende motief van de bestreden beslissing dat er geen minimum aan relatie meer is tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon, reden waarom de verwerende partij *in casu* het verblijfsrecht beëindigt op grond van artikel 42quater, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing bevat immers de volgende motieven:

“Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie op basis van zijn verwantschap met Ü. A. (RR: ...) van Belgische nationaliteit, met wie hij op 17.07.2017 in het huwelijk trad. Betrokkene diende een aanvraag gezinshereniging in op 21.06.2018. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister blijkt immers dat betrokkenen op verschillende adressen woonachtig zijn sinds 26.08.2020. Betrokkene en referentiepersoon bevestigden ook aan de politiediensten dat zij door huwelijksproblemen uit elkaar zijn (cfr. mail politiediensten PZ Neteland dd.24.02.2021). De relatie tussen beiden heeft aldus een einde heeft genomen, hetgeen niet door betrokkene betwist wordt.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Hoewel er op heden nog geen sprake is van een echtscheiding tussen beiden, neemt niet weg dat er geen gezinscel meer is. Huidige beslissing wel degelijk reeds genomen worden (arrest RvV 192 871 dd.29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RvV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr.128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer “het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)”. Er is geen sprake meer van een minimum aan relatie tussenbetrokkene en referentiepersoon.”

De verwerende partij besliste dus in essentie dat, hoewel er op heden nog geen sprake is van een echtscheiding tussen beiden, dit niet wegneemt dat er geen gezinscel meer is, en dat de huidige beslissing wel degelijk reeds genomen kon worden omdat er geen sprake meer is van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote.

Artikel 42^{quater} § 1, 4°, van de Vreemdelingenwet geeft de mogelijkheid aan de verwerende partij om binnen vijf jaar na de erkenning van het verblijfsrecht een einde te stellen aan het verblijf van het derdelands familielid van een Unieburger (of Belg) in de volgende gevallen:

- Het huwelijk met de Unieburger wordt ontbonden of nietig verklaard;
- Het (al dan niet gelijkgesteld) geregistreerd partnerschap wordt beëindigd;
- Er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Uit het gebruik van het woord 'of' in artikel 42^{quater}, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet volgt volgens de verzoekende partij dat het gaat om drie, naast elkaar bestaande, onderscheiden uitzonderingsgronden, die overeenkomen met de drie onderscheiden beëindigingsgronden in artikel 42^{quater}, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet. Deze drie beëindigingsgronden in artikel 42^{quater}, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet stemmen volgens de verzoekende partij overeen met de hypothesen die het verblijfsrecht initieel hadden geopend, met name: het huwelijk of gelijkgesteld geregistreerd partnerschap, het niet-gelijkgesteld geregistreerd partnerschap, en bloedverwanten in opgaande of neergaande lijn. Dit betekent volgens de verzoekende partij dus dat, wanneer het verblijfsrecht werd verkregen op grond van het huwelijk met de Unieburger, zoals *in casu*, dit verblijfsrecht enkel kan beëindigd worden wanneer dit huwelijk wordt ontbonden of nietig verklaard. Zij verwijst in dit verband naar de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Teneinde vast te stellen of voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie op de zaak van de verzoekende partij van toepassing is, dient vooreerst te worden onderzocht of zij een beroep kan doen op het Unierecht.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij als derdelander haar recht op gezinshereniging heeft erkend gezien als echtgenoot van een Belgische onderdane. De Belgische onderdane heeft geen gebruik gemaakt van het recht op vrij personenverkeer binnen de Unie, minstens blijkt dit niet uit de stukken van het administratief dossier. De verzoekende partij houdt dit trouwens ook niet voor.

Artikel 3, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG omschrijft de "*begunstigden*" ervan als "*iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2, die hem begeleiden of zich bij hem voegen*". De richtlijn 2004/38/EG voorziet uitsluitend in een afgeleid verblijfsrecht voor derdelanders die familielid zijn van een burger van de Unie in de zin van artikel 2, punt 2 van deze richtlijn, wanneer laatstgenoemde zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit heeft (zie in die zin HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-456/12, punten 38 en 39, *O. en B.*; HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-457/12, *S. en G.*, punt 34). Derdelanders, die familieleden zijn van een Unieburger die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, kunnen derhalve geen afgeleid verblijfsrecht ontlenen aan de richtlijn 2004/38/EG (zie: HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-457/12, *S. en G.*, punt 34; HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-456/12, punten 36 en 43). *In casu* staat niet ter discussie dat de verzoekende partij zich als derdelander heeft beroepen op de hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische onderdane, die haar recht op vrij verkeer niet heeft uitgeoefend.

De verzoekende partij kan zich derhalve niet beroepen op de richtlijn 2004/38/EG en dus ook niet op de door haar weergegeven rechtspraak van het Hof van Justitie aangaande de uitlegging van deze richtlijn of zijn voorlopers zoals verordening nr. 1612/68 van de Raad van 15 oktober 1968 betreffende het vrije verkeer van werknemers binnen de Gemeenschap. Evenmin kan de verzoekende partij zich beroepen op punt 36.8 van het arrest 121/2013 van het Grondwettelijk Hof, dat immers handelt over de interpretatie van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet in het licht van artikel 13 van de richtlijn 2004/38/EG. Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht is een interpretatie van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet overeenkomstig artikel 13 van de Burgerschapsrichtlijn te dezen niet aan de orde.

De Raad kan enkel vaststellen dat artikel 42^{quater}, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet dus wel degelijk voorziet in een op de verzoekende partij toepasbare beëindigingsgrond van het verblijfsrecht indien "*er geen gezamenlijke vestiging meer [is]*". Dit is een nationaalrechtelijk concept dat van toepassing is op derdelander-familieleden van statische Belgische onderdanen. Zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State, geen samenwonen, doch wel

een minimum aan relatie tussen de echtgenoten (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407).

De verwerende partij oordeelde in de bestreden beslissing dat overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister blijkt dat betrokkenen op verschillende adressen woonachtig zijn sinds 26 augustus 2020, dat betrokkene en de referentiepersoon ook aan de politiediensten bevestigden dat zij door huwelijksproblemen uit elkaar zijn, dat de relatie tussen beiden aldus een einde heeft genomen, dat hoewel er op heden nog geen sprake is van een echtscheiding tussen beiden er geen gezinscel meer is en dat er *in casu* geen sprake meer is van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote.

De verzoekende partij stelt dat zij en haar partner feitelijk ook terug samenwonen sinds de zomer van vorig jaar. In het administratief dossier is hiervan echter geen spoor terug te vinden. De verzoekende partij bracht daarover ook geen enkel begin van bewijs bij in antwoord op de vraag aan de verzoekende partij van de dienst vreemdelingenzaken van 4 maart 2021 om alle relevante info over te maken in het kader van het onderzoek met betrekking tot haar verblijfsrecht volgens artikel 42^{quater}, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat de verzoekende partij in antwoord op het schrijven van de dienst vreemdelingenzaken enkel de volgende stukken voorlegde: arbeidscontracten en loonfiches van 2018 tot februari 2021, attest hoofdverblijfplaats met volledige historiek, attest OCMW, bewijs aansluiting ziekteverzekering, brief van ACV, kopie van Turkse huwelijksakte, mail van dhr. U. over de situatie met zijn echtgenote, ontvangst van vakantiegeld 2019 en 2020, pensioenoverzicht 2019, voorstel vereenvoudigde aangifte belastingen 2018 en 2019, attest aanmelding en contract inburgering. De stukken 3 en 4 die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt en die moeten aannemelijk maken dat zij terug een koppel vormt met haar partner, dateren overigens van na de bestreden beslissing aangezien zij pas op 1 december 2021 aan de verwerende partij werden overgemaakt door de raadsman van de verzoekende partij. Vanzelfsprekend kon de verwerende partij op het moment van de bestreden beslissing enkel rekening houden met de elementen waarvan zij kennis had of had moeten hebben. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij bij het bestuur vóór het nemen van de bestreden beslissing elementen aanbracht waaruit blijkt dat zij sinds de zomer terug een koppel vormde met haar partner. En dit ondanks het feit dat de bestreden beslissing dateert van 13 oktober 2021 en dus van ruim na de zomer.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij verwijst naar een e-mail van een politie-inspecteur, waaruit zou moeten blijken dat de verzoekende partij en haar echtgenote verklaard hebben dat zij hun huwelijk beëindigden omwille van huwelijksproblemen, maar dat het proces-verbaal van deze verklaringen zich evenwel niet in het administratief dossier bevindt, stelt de Raad vast dat dit inderdaad klopt. Dit gegeven doet er echter niets aan af dat de verzoekende partij niet betwist dat er inderdaad een tijdje problemen waren met haar partner, dat zij van plan waren om te scheiden en zij daartoe zelfs een procedure opstartten bij de familierechtbank en dat zij niet op hetzelfde adres woonden. Samen met het feit dat de verzoekende partij de verwerende partij niet op de hoogte stelde van het feit dat zij zich verzoend had met haar echtgenote in de zomer vóór de bestreden beslissing, leidt dit gegeven ertoe dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze besliste dat er op dat moment geen minimum aan relatie tussen de echtgenoten meer bestond.

De verzoekende partij verwijst verder naar artikel 42^{quater}, §4, van Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

(...)

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij zélf erkent dat zij aan deze uitzonderingsgrond voldoet, maar volgens haar onterecht stelt dat zij onvoldoende de cumulatieve voorwaarde uit het tweede lid heeft bewezen. De verzoekende partij verwijst naar de stukken die zij aan het bestuur overgemaakt heeft na de vraag van de dienst vreemdelingenzaken van 4 maart 2021, en die hierboven reeds werden opgesomd. De verzoekende partij stelt dat het niet klopt dat zij in het verleden heeft gewerkt als werknemer, maar dat zou blijken dat alle tewerkstelling is beëindigd op 30 juni 2021. Zij stelt dat zij in 2021 startte als zelfstandige en zij verwijst daarvoor naar stuk 5 bij haar verzoekschrift. Zij stelt een nettobedrag van 2000 euro per maand te ontvangen (stuk 6). De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoekende partij het stuk 5 dat zij bij haar verzoekschrift voegt niet aan het bestuur overmaakte vóór het nemen van de bestreden beslissing, want dit bevindt zich niet in het administratief dossier. Stuk 6, dat de verzoekende partij eveneens bij haar verzoekschrift overmaakte, dateert van na de bestreden beslissing en bevindt zich ook niet in het administratief dossier. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij met deze stukken rekening kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Bovendien had de verzoekende partij stuk 5 wel degelijk nog vóór het nemen van de bestreden beslissing en na de vraag van de dienst vreemdelingenzaken alle nuttige stukken over te maken in het kader van de eventuele beëindiging van het verblijfsrecht, aan het bestuur kunnen overmaken, maar zij maakt niet aannemelijk dat zij dit gedaan heeft. Dat de verzoekende partij pas zelfstandige is sinds de zomer doet hieraan niets af, aangezien de bestreden beslissing pas werd genomen op 13 oktober 2021, en dus na de zomer. Waar de verzoekende partij stelt dat het niet aan haar was om een verandering in haar situatie te laten weten en haar dossier te actualiseren, volgt de Raad de verzoekende partij niet. De verwerende partij heeft de verzoekende partij immers expliciet gevraagd om alle nuttige stukken neer te leggen in het kader van het onderzoek met betrekking tot haar verblijfsrecht volgens artikel 42^{quater}, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 4 maart 2021 kennis nam van dit schrijven van de verwerende partij. Zij had dan vanzelfsprekend nog alle tijd om vóór het nemen van de bestreden beslissing om de nodige stukken aan het bestuur over te maken. Zij maakt echter niet aannemelijk dat zij dit ook gedaan heeft, en maakt om die reden evenmin aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze zou beslist hebben dat *“dient opgemerkt te worden dat nergens uit het dossier kan blijken dat betrokkene heden aan de cumulatieve voorwaarde van art. 42^{quater}, §4, tweede lid zou voldoen. Uit niets blijkt dus dat betrokkene heden werknemer of zelfstandige zou zijn in België of voor zichzelf en zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Betrokkene blijkt in het verleden tewerkgesteld te zijn geweest, echter blijkt uit het administratieve dossier dat alle tewerkstelling is beëindigd sinds 30.06.2021. Uit het dossier blijkt evenwel dat betrokkene in het verleden recht op had op een uitkering als tijdelijk werkloze, en dit vanaf 05.10.2020. (vaststelling van RVA van recht op uitkering op naam van betrokkene op 02.12.2020). Uit de loonfiches blijkt dat dit omwille van de coronapandemie moet zijn geweest. Het is niet duidelijk of betrokkene sinds zijn einde tewerkstelling in juni 2021 voldeed aan de voorwaarden voor het bekomen van een werkloosheidsuitkering. Dit werd niet verduidelijkt, evenmin kan dit zonder meer worden aangenomen. De DVZ is niet bevoegd om dit vast te stellen, enkel de RVA is daartoe bevoegd. Betrokkene legde daaromtrent niets voor. Nochtans stond in de aan betrokkene betekende brief: “Voor zover er nog geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot bovenstaand onderzoek, dient u onze dienst zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van alle (relevante) wijzigingen van uw situatie. U dient uw dossier te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van bovenstaand onderzoek / tot aan de ontvangst van de F+-kaart.” Het is redelijk te stellen dat betrokkene inmiddels voldoende tijd heeft gekregen om ons van relevante wijzigingen in zijn situatie in kennis te stellen”*.

Ten slotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partij de overige, uitgebreide motieven van de bestreden beslissing niet betwist. Zij blijven dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU